

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Hr. Tom Behnke har ret. Det kan godt være nødvendigt, at nogle skal sidde i fængsel. Det vil jeg ikke udelukke. Det har jeg overhovedet ikke udelukket, men jeg tror, hr. Tom Behnke er enig med Enhedslisten i, at hvis det er sådan, at når disse folk har begået en så grov handling, at man ser sig nødsaget til at sætte dem i fængsel, gør man det på en sådan måde, at de bliver lukket fuldstændig ude af samfundet og ikke får nogen chance for at vende tilbage til fællesskabet, så har man låst dem fast. Så kan det godt være, man kan give dem 4 års fængsel, men jeg tror og håber, at hr. Tom Behnke er enig med Enhedslisten i, at det værste der kan ske, er jo, hvis man låser dem fast, så det eneste, der kommer ud af det, er, at de så kan se frem til at få 4 år og 3 år mere oveni.

De skal have mulighed for uddannelse og arbejde, de skal have en mulighed for at komme tilbage i fællesskabet, og lige præcis derfor er det vigtigt, at hr. Tom Behnke er opmærksom på den side, der handler om resocialisering og om mulighederne for at være en del af fællesskabet, og ikke fokuserer så meget på det med at kunne afsondre folk fra fællesskabet, som er lige præcis det modsatte.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg mente faktisk, at der er nogle, der er så galt afmarcheret, at det er nødvendigt, at de bliver spærret inde i en kortere eller længere periode, og at de dér forhåbentlig kan lære at opføre sig ordentligt.

Men jeg er også helt enig i det, som hr. Bruno Jerup siger, at målet selvfølgelig skal være, når de pågældende personer er færdige med deres afsoning, at de så kommer ud som hele mennesker, og at de, mens de sidder inde, bliver forbedret på at komme ud igen, får uddannelse osv. Dér, hvor vi så ikke er enige, er, når de så endelig kommer ud igen, efter at afsoningen er afsluttet, for så skal det ikke være sådan, at det offentlige bare kommer og stikker et arbejde i den ene lomme og en ny fin bolig i den anden lomme.

Det må være opgaven, mens de pågældende afsoner, at de bliver forberedt på at skulle ud igen. Det er kriminalforsorgens opgave at gøre dem i stand til selv at finde et arbejde og en bolig, når de kommer ud igen. Det må være en klar opgave, mens de sidder og afsoner.

Sonja Albrink (CD):

Det er tit nogle små ting, som bliver starten på en kriminel løbebane. Det er et butikstyveri og mindre hærværk, og når kriminaliteten ikke opdages og der derfor ikke kommer nogen reaktion eller endnu værre, at reaktionen udebliver, selv om kriminaliteten bliver opdaget, så udvikler kriminaliteten sig til biltyverier, indbrud og måske videre til endnu grovere kriminalitet. Derfor er det helt klart meget vigtigt, at selv den allermindste ungdomskriminalitet bliver undgået.

Det præventive arbejde skal starte allerede på et meget tidligt tidspunkt. Det kan ikke nytte noget, at man først starter med at fortælle børnene om, hvad der er rigtigt og hvad der er forkert, når børnene når den kritiske alder på 10-12 år og lømmelstregene begynder at gå over i egentlig kriminalitet, for så er det ofte for sent.

Allerede i børnehaveklassen og de første skoleår må man fortælle børnene, hvor grænserne går, og hvad reaktionerne for kriminalitet i almindelighed er over for børn og unge. Som en del af det kriminalpræventive arbejde må man forsøge at gøre det klart for børnene, at det er out at begå kriminalitet.

Det er min opfattelse, at det ofte sker, at børn og unge kommer ud i kriminalitet på grund af gruppepres, hvor man skal vise sin manddomskraft ved at bevæge sig over på den forkerte side af loven. Men moderne skifter; i dag er det måske in at cykle, mens knallert er out. Jeg ville ønske, at det var muligt også at vende holdningen til kriminalitet i enhver form, så det også definitivt blev out.

Det kan selvfølgelig ikke nytte noget at vælte hele ansvaret over på skolen. Ansvar for, hvilke normer barnet har, ligger jo først og fremmest i hjemmet. Derfor skal man overveje, om den kriminalpræventive indsats skal rettes bredere end bare til skolebørn, men også til hjemmene.

Helst skal kriminaliteten selvfølgelig helt undgås gennem et præventivt arbejde målrettet mod børn og unge, og lykkes det ikke, skal der være en reaktion fra samfundet selv over for nok så lille en kriminalitet for at markere, at kriminalitet ikke er acceptabel. Og reaktionen skal falde, selv om lovovertrædelsen bliver begået af et barn under den kriminelle lavalder.

Det er klart, at samfundets reaktion over for ungdomskriminaliteten skal være afpasset både efter gerningen og efter gerningsmanden. For de yngste kan reaktionen gå fra en advarsel og til at